

## Cântare asupra lui Lucifer

Flavius Laurian Duverna

---

Cântare asupra lui Lucifer  
( Cuprinde Isaia 14. 4 - 21.)

Motto:

„ Iar când îți va da Domnul odihnă după  
ostenelele și frământările tale, și după  
aspra robie care a fost pusă peste tine,  
atunci vei cânta cântarea aceasta asupra  
împăratului Bablonului, ( Lucifer ) și  
vei zice:" Is. 14. 3 - 4.

Iată asupritorul nu mai este, asuprirea a-ncetat  
Căci Domnul a frânt toiagul celui rău și apostat,  
Toiagul care-n urgia lui lovea cu ură popoarele  
Prin lovituri fără răgaz și spărgându-le hotarele!

Tot pământul se bucur-acum de pace și odihnă!  
Izbucnesc toți oamenii-n cântece vesele-n tihnă,  
Căci acel, care în mânia lui, supunea neamurile  
Nimicit e-n întregime, distrugându-se planurile.

Până și chiparoșii, și cedrii din Liban, se bucură  
Și zic: „De când ai căzut, nimeni nu ne scutură!”  
Locuința morților se mișcă până-n adâncurile ei  
Ca să te primească la sosire, pe un drept temei!

Ea trezește înainte umbrele negre ale adâncului,  
Ea trezește îndată pe toți mai marii pământului,  
Și ridică de pe scaunele lor de domnie, imediat,  
Pe toți împărații neamurilor care te-au ascultat!

Toți iau cuvântul vrând să-ți spună, ca-ntre doi:  
„Și tu ai ajuns însfârșit, iată, fără putere ca noi!”  
Strălucirea ta s-a stins și ea în locuința morților,  
Cu tot alaiul tău cel mare prin sunetul alăutelor!

Cum ai căzut tu din cer, o, Luceafăr strălucitor!  
Cum ai fost doborât tu la pământ, fiu al zorilor!  
Tu, biruatorul neamurilor care ziceai în inima ta:  
„ Mă voi sui în cer, și peste nori, îmi voi ridica

Scaunul de domnie, după cum am năzuit mereu,  
Așezându-l mai pe sus de stelele lui Dumnezeu!

Și voi ședea,... pe muntele adunării Dumnezeilor  
La capătul de miază-noapte, în focul scânteilor!

Și voi fi ca Cel prea Înalt, sus pe vârful norilor!"  
Dar ai fost aruncat în adânc în locuința morților,  
Și-n adâncimile cele îngrozite-ale mormântului,  
Căci ai sfidat și legi și-orânduiri, ale Cuvantului!

Cei ce te văd astfel, se uită țință și mirați la tine  
Te privesc, gândesc și zic: nimic nu-ți aparține!  
Acesta este Lucifer, care făcea să se cutremure  
Pământul, zguduind împărății ca ele să tremure,

Care prefăcea lumea-n pustie, cetățile nimicind?  
Care nu da drumul prinșilor de război amăgind?  
Toți împărății neamurilor, prin suflarea vântului  
Se odihnesc cu cinste, fiecare în mormântul lui,

Dar tu ai fos aruncat departe de mormântul tău!  
Ca un ram disprețuit, care să se piardă, în hău,  
Ca o pradă luată în forță, dela învinșii în bătălie,  
Dela niște oameni, ce-au căzut, răpuși de sabie.

Tu ai fost aruncat pe pietrele unei gropi săpate  
Nu ești unit cu ei în mormânt, ci pus de o parte,  
Căci ți-ai nimicit țara, și ți-ai prăpădit poporul  
Și nu se va mai vorbi niciodată, de Nimicitorul!

Flavius Laurian Duverna  
08 mai 2009